Sygn. akt V P 317/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2012 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariola Adamiec-Witek

Protokolant: st.sekr.sądowy Urszula Żankowska

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2012 r. w Bielsku – Białej
sprawy z powództwa
przeciwko Skarbowi Państwa Aresztowi Śledczemu w Bielsku- Białej
o zapłatę

1. zasądza od Skarbu Państwa Aresztu Śledczego w Bielsku- Białej na rzecz powoda kwotę 1'173.60 zł.(jeden tys. sto siedemdziesiąt trzy zł. 60/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 6 września 2012 roku do dnia zapłaty ,
2. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności w całości .

Sędzia:

Sygn. akt V P 122 /12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 sierpnia 2012 r. powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Skarbu Państwa Aresztu Śledczego w Bielsku-Białej kwoty 1 173,60 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem za okres od sierpnia 2010 roku do września 2011 roku .

Na uzasadnienie swego żądania powód wskazał, jest zatrudniony u strony pozwanej na stanowisku . W dniu 31 maja 2012 roku powód złożył wniosek do Dyrektora Aresztu Śledczego w Bielsku –Białej o zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem - na podstawie art. 226 pkt 1 ustawy z 9 kwietnia 2010 roku o służbie Więziennej . Dyrektor Aresztu Śledczego w Bielsku –Białej odmówił wypłacenia równowartości kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem .Z powyższym nie można się zgodzić .

Pomiędzy miejscowością , gdzie położone jest miejsce pracy powoda a miejscowością gdzie zamieszkuje nie ma połączenia kolejowego . W związku z tym powód nie mógł korzystać z transportu kolejowego i zniżki przewidzianej na mocy umowy zawartej między PKP Intercity SA a Centralnym Zarządem Służby Więziennej . Wysokość dochodzonej kwoty powód wyliczył jako iloczyn dni pełnienia służby i ceny biletu jednorazowego na przejazd z przystanku do miejscowości Bielsko – Biała dworzec autobusowy - w okresie objętym pozwem .

W sprawie wydany został nakaz zapłaty .

Strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powyższe uzasadniono , jak następuje :

Z treści art. 183 ust 6 ustawy o Służbie Więziennej wynika ,że zwrot kosztów dojazdu nie przysługuje funkcjonariuszom za rok kalendarzowy , w którym wykupiono uprawnienia do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego , w wysokości co najmniej 50 % .Wypełnienie znamion tego przepisu wyczerpuje zatem wykupienie przez Centralny Zarząd Służby Więziennej w Warszawie w imieniu którego działa Dyrektor Generalny uprawnienia z zachowaniem 50 % ulgi na przejazdy koleją , albowiem jest to środek publicznego transportu zbiorczego .

Z ostrożności procesowej strona pozwana wniosła – na wypadek uwzględnienia powództwa – o zasądzenie na rzecz powoda jedynie 50 % dochodzonego roszczenia . Na uzasadnienie

tego wniosku wskazano , że uwzględnienie powództwa w całości stanowiłoby dyskryminowanie tej części funkcjonariuszy , który mieszkają w miejscowościach mających połączenie kolejowe z miejscowością gdzie pełnili służbę . W tym bowiem wypadku ponosili oni koszt zakupu biletu kolejowego pomniejszonego o zniżkę w wysokości 50 % . Z kolei powód i inni funkcjonariusze zamieszkujący w miejscowościach , w których nie ma połączenia kolejowego z miejscowością pełnienia służby w przypadku uwzględnienia powództwa w całości uzyskują pełny zwrot kosztów poniesionych na dojazd do miejsca pełnienia służby .

Stanowisko stron nie uległo zmianie do czasu zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Z dniem 1 listopada 1993 roku powód został przyjęty do Służby Więziennej - początkowo na okres służby przygotowawczej i mianowany na stanowisko

Aresztu Śledczego w Bielsku – Białej . U tego pracodawcy powód wykonuje obowiązki nieprzerwanie . Obecnie powód zatrudniony jest jako .

Miejscem pracy powoda nadal jest Bielsko – Biała.

Miejscem zamieszkania powoda jest .

Pomiędzy miejscem zamieszkania powoda a miejscem jego pracy nie ma połączenia kolejowego .

Powód z miejsca zamieszkania do miejsca pracy – w dni pełnienia służby - dojeżdżał autobusami PKS . Koszt tych dojazdów za okres od sierpnia 2010 roku do września 2011 roku wyniósł w sumie 1 173,60 zł .

W dniu 31 maja 2012 roku powód złożył wniosek do Dyrektora Aresztu Śledczego w Bielsku –Białej o zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem - na podstawie art. 226 pkt 1 ustawy z 9 kwietnia 2010 roku o służbie Więziennej . Dyrektor Aresztu Śledczego w Bielsku –Białej odmówił wypłacenia równowartości kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem

W dniu 5 sierpnia 2010 roku została zawarta przez Centralny Zarząd Służby Więziennej w Warszawie umowa przewidująca na okres od 16 sierpnia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku 50 % ulgę dla funkcjonariuszy służby więziennej w komunikacji krajowej w klasie dowolnej w pociągach ujętych w rozkładzie przewoźników PKP Intercity SA , Przewozy Regionalne , Koleje Mazowieckie KM , PKP Szybka Kolej w Trójmieście , Warszawska Kolej Dojazdowa , DB Schenker Rail Polska , Arriva Polska .

W dniu 21 grudnia 2010 roku została zawarta przez Centralny Zarząd Służby Więziennej w Warszawie umowa przewidująca na okres 2011 roku 50 % ulgę dla funkcjonariuszy służby więziennej w komunikacji krajowej w klasie dowolnej w pociągach ujętych w rozkładzie przewoźników PKP Intercity SA , Przewozy Regionalne , Koleje Mazowieckie KM , PKP Szybka Kolej w Trójmieście , Warszawska Kolej Dojazdowa , Arriva Polska .
Strona pozwana nie kwestionowała wysokości kwoty dochodzonej przez powoda / k 93 / .

/ dowód akta osobowe powoda , okoliczności przyznane /

. Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów prywatnych i urzędowych. Żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości, ani też wiarygodności przedłożonych dokumentów, zatem korzystają one z domniemań prawnych określonych przez art. 244 i 245 k.p.c. Powyższy stan faktyczny został ustalony również w oparciu o okoliczności przyznane przez strony.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie .

Z treści art. 183 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r.o Służbie Więziennej / Dz U 2010 nr 79 , poz 523 / wynikało , co następuje :

1. Funkcjonariuszowi, który zajmuje lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby, przysługuje zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusami.
2. Zwrot kosztów dojazdu, o których mowa w ust. 1, przysługuje w wysokości ceny:
1) miesięcznego biletu imiennego na przejazd w klasie drugiej pociągu osobowego lub miesięcznego biletu imiennego na przejazd autobusem, o ile z miejscowości pobliskiej nie ma połączenia kolejowego albo
2) biletów jednorazowych na przejazd środkiem publicznego transportu zbiorowego, stosownie do liczby dni pełnienia służby, do wysokości nie wyższej niż cena biletów, o których mowa w pkt 1.
3. Jeżeli funkcjonariusz dojeżdża do miejscowości, w której pełni służbę, prywatnym pojazdem mechanicznym, zwrotu kosztów dokonuje się w wysokości ceny kolejowego biletu jednorazowego na przejazd w klasie drugiej pociągu osobowego, przewidzianej dla odległości drogowej między miejscowością, w której funkcjonariusz zamieszkuje, a miejscowością, w

której pełni służbę, stosownie do liczby dni pełnienia służby, do wysokości nie wyższej niż cena biletów, o których mowa w ust. 2 pkt 1.

4. Wysokość zwrotu kosztów dojazdu w przypadku funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 3, ustala się na podstawie obowiązujących w danym województwie cen za przejazdy koleją.

5. W przypadku przejazdu funkcjonariusza do miejsca pełnienia służby i z powrotem pojazdami służbowymi Służby Więziennej na zasadach odpłatności, zwrot kosztów dojazdu przysługuje w wysokości obowiązującej stawki odpłatności za ten dowóz.

6. Zwrot kosztów, o których mowa w ust. 1, 3 i 5, nie przysługuje za rok kalendarzowy, w którym wykupiono uprawnienia do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, w wysokości co najmniej 50 %.

7. Zwrotowi nie podlegają koszty dojazdu w granicach miejscowości, w której funkcjonariusz zamieszkuje, oraz miejscowości, w której pełni służbę.

8. Zwrotu kosztów dojazdu dokonuje się na wniosek funkcjonariusza.

9. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb oraz terminy zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 1, wzory wymaganych dokumentów, a także sposób dokumentowania poniesionych kosztów, uwzględniając w szczególności sprawność postępowania w celu realizacji uprawnienia funkcjonariusza.

Zaznaczyć należy , że od 1 stycznia 2012 roku przepis art. 183 powołanej ustawy został skreślony .

Tak więc art. 183 ust 1 powoływanej ustawy określa zasadę , pozostałe zaś ustępy tego przepisu stawią jej uszczegółowienie poprzez wskazanie sposobu wyliczania wysokości przysługującego zwrotu w zależności od środka transportu i ustanawiają regułę proceduralną o skutku materialnym / art. 183 ust 8 / .

Z kolei przepisy ust 6 i 7 określają wyłączenia zastosowania reguły określonej w ust 1 . Kwestii tej nie można pominąć dokonując dalszej analizy tego przepisu .

Z treści ust 1 tego przepisu wynika w sposób nie budzący wątpliwości , że funkcjonariuszowi, który zajmuje lokal mieszkalny w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby, przysługuje zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusami.

Powód mieszka w miejscowości pobliskiej miejsca pełnienia służby – zatem przysługuje mu –co do zasady - zwrot kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem w wysokości ceny biletów za przejazd koleją lub autobusami . Zaznaczyć przy tym należy , że powód meszka w miejscowości , która nie ma połączenia kolejowego z miejscowością , w

której powód pełni służbę . W przypadku powoda możliwy jest jedynie dojazd autobusem / jako publicznym środkiem transportu / .

Wysokość kwoty jaka powinna być zwrócona stanowi - zgodnie z ust 2 pkt 1 powołanego przepisu kwotę stanowiącą równowartość biletów jednorazowych na przejazd środkiem publicznego transportu zbiorowego, stosownie do liczby dni pełnienia służby . Powód dochodzoną kwotę obliczył właśnie w taki sposób , zresztą strona pozwana wysokości kwoty dochodzonej przez powoda nie kwestionowała .

Zgodnie z treścią ust 6 powoływanego przepisu zwrot powyższych kosztów nie przysługuje za rok kalendarzowy, w którym wykupiono uprawnienia do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego, w wysokości co najmniej 50 %.

W okresie objętym pozwem obowiązywały umowy zawarte przez Centralny Zarząd Służby Więziennej w Warszawie z przewoźnikami kolejowymi przewidujące 50 % ulgę dla funkcjonariuszy służby więziennej w komunikacji krajowej .

Z przepisu tego i wobec zawarcia umów z przewoźnikami kolejowymi wydaje się wynikać zatem , że zwrot kosztów przejazdu wskazany w powoływanym przepisie się powodowi nie należy . Zdaniem Sądu przepisu tego nie można w taki sposób interpretować . Zdaniem Sądu art. 183 ust 6 powoływanej ustawy może być interpretowany jedynie w ten sposób , że zwrot poniesionych przez funkcjonariuszy kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby i z powrotem nie przysługuje tym funkcjonariuszom , którym została zapewniona możliwość skorzystania z kolejowych przewozów środkami transportu publicznego z możliwością skorzystania z – co najmniej - 50 % ulgi . Przepis ten nie dotyczy zaś funkcjonariuszy mieszkających w miejscowościach , które nie mają połączeń kolejowych z miejscem pełnienia służby . Inna interpretacja powołanego przepisu prowadziłaby do dyskryminacji tych funkcjonariuszy służby więziennej , którzy zajmują lokal mieszkalny w miejscowościach, które nie mają połączeń kolejowych z miejscowościami , gdzie pełniona jest służba . Racjonalny ustawodawca nie tworzy zaś przepisów dyskryminujących jakąś grupę – np. z uwagi na miejsce zamieszkania . Podkreślenia również wymaga , że ust 6 powoływanego przepisu określa wyłączenia zastosowania reguły określonej w ust 1 art. 183 – skoro zaś wskazane wyłączenie jest wyjątkiem od zasady to nie może być interpretowane rozszerzająco . Dodatkowo wyłączenia powinny mieć jakiś związek z treścią art. 183 ust 1 . Związek ten ma charakter instrumentalny . Skoro istotą i celem przepisów art. 183 jest uregulowanie zasad zwrotu kosztów dojazdu do miejsca pełnienia służby to wykupienie uprawnienia do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego powinno mieć związek z

tym dojazdem , a nie tworzyć jedynie swoistego uprawnienia socjalnego z którego funkcjonariusz może skorzystać lub nie.

Zaznaczyć również należy , że brak podstaw prawnych do zasądzenia na rzecz powoda jedynie 50 % dochodzonej kwoty . Powołany przepis art. 183 nie zawiera podstawy prawnej do obniżenia kwoty przyznanej funkcjonariuszom mieszkającym w miejscowościach , które nie mają połączenia kolejowego z miejscem pełnienia służby do 50 % poniesionych kosztów.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł po myśli art. 477/2/ § 1 kp – zasądzone wynagrodzenie powódki nie przekracza bowiem jej jednomiesięcznego wynagrodzenia .

W oparciu o powołane przepisy orzeczono zatem , jak w sentencji.

Sędzia